

Prolog

Pozdním večerem se hnál jezdec na koni. Kopyta tiše česala vysokou luční trávu a zvíře, pokryté bílým potem, vysíleně supělo do letního ticha. Jezdec však jako by na to nedbal a jen koně ostruhami pobízel ke stále větší a větší rychlosti. Do úplňku příliš času nezbývalo.

Muž měl lysou hlavu, byl oděn v přilehavý narudlý hábit s kápí, lemovaný černými pruhy látky až k nohám. Při rychlé cestě na jih mu překážel, ale on neměl na vybranou. Plášť patřil k jeho tělu, jako snad k mouše patří křídla.

Zmohlý celodenním tryskem cítil bolest v tříselech a lýtkách a polohlasně klel. Ruce ho brněly i přes sílu, která mu kolovala v žilách, a krk měl ztuhlý v křeči, aniž by byl schopen si ho protáhnout.

Poslední týdny nedělal nic jiného, než že uháněl po Pevnině a hledal někoho, o jehož existenci začínal mít velmi vážné pochyby. Navštívil sice města a vesnice, do kterých by mu za normálních okolností kruh nedovolil vkročit, ale marnost hledání toho chlapce v něm spíše umocňovala pocit, že by raději zůstal doma na pobřeží. Hledání bylo o to těžší, že neznal jméno ani povolání, jen obličej, který se v obrazech ukázel vždy jen na moment. Ke konci týdne opět pochyboval, zda by ho vůbec ještě poznal.

A nyní měl rituál proběhnout znovu. Snažil se přesvědčovat ostatní, že tudy cesta nevede, že kdyby byla postava ve vizích skutečná, dávno by ji našli. Každý týden totiž probíhalo totéž. K sedmému dni týdne se sešel nejvyšší kruh na útesech, vyvolal rituál obrazů a ihned po něm se všichni, nepříteli moudří z toho, co viděli, opět rozešli hledat do všech možných koutů Pevniny. Byl znám jen obličej, barva vlasů a podivně

odhodlané oči. Všem bylo jasné, že pokud ho takto zřetelně vidí v obrazech oni, vidí ho tam i kdokoliv jiný, kdo do nich nahlédne, tedy i ti druzí. Jako kdyby však nyní něco selhalo. Šest nejvyšších projelo během týdnů desítky měst a vesnic a nikdo o nikom významném či výjimečném neměl tušení a když, tak dotyčný vypadal úplně jinak.

Důvěra muže v obrazy byla tímto neskutečně otřesena a i když sám sebe přesvědčoval, že nikdy nelhaly, cítil se podveden. Jediný plamínek naděje udržoval proto, že dnes měl být úplněk. S úplňkem byly vždy obrazy mnohem jasnější než jiné dny a možná z toho budou tentokrát moudřejší.

Byl tak vysílen, že si nedovedl představit, že by po rituálu opět nakrmil koně, vzal jídlo do tlumoku a stejným tempem jako přijel, by opět vyrazil k severu. Možná to bylo proto, že pomalu vstupoval do podzimu života a klid a pohodlí mu začínaly být čím dál tím víc sympatičtější.

Navzdory všem pochybnostem si však uvědomoval důležitost dnešního rituálu a dal to řádně pocítit slabinám svého koně. Poslední paprsek slunce mizel za obzorem, když ho do nosu praštila ona známá vůně soli. Během několika okamžiků stál na vysokém útesu a široko daleko se rozprostírala poklidná hladina moře.

Jemný a velmi teplý vánek zlehka narážel na kamenou hranici mezi mořem a Pevninou. Hejna přelétavých ptáků putovala k jihu a jako by jen samotný šelest jejich křídel připomínal, že brzy přijde podzim. Možná chtěli jen odletět někam daleko, kde zima je mírná a potravy každý den dostatek. Možná však jen cítili v jádru svých pudů něco zlověstného, co může cítit dopředu snad jen zvíře.

Útesy se rozprostíraly na obě strany do nedohledna a pozvolna navazovaly na rozkvetlou louku, táhnoucí se až na hranice starého lesa. Bílé kvítí střídalo bodláčí a bzukot hmyzu, částečně přehlušován šuměním moře, pozvolna upadal do ticha.

Muž se rozhlédl kolem sebe a polohlasem zaklel. To ho mohlo napadnout, že tu bude první. Nedochvilnost ostatních ho stála již tolik rozčilení a on nad ní stále žasl a stále ji nedokázal pochopit. Opět litoval, že svého koně zcela zbytečně málem uhnal k smrti. Ani učni, co měli odvést koně a přinést potřebné pomůcky zde nebyli. Muž nechal koně, aby se napásl a sedl si do trávy. Vypil poslední zbytky vody, kterou našel v tlumoku, a vyčkával.

Kousek od něj byl do kamenného útesu na zemi vytesán kruh. Měl tři sáhy v průměru a po obvodu ho lemovaly ornamenty prazvláštních tvarů. Muž přemýšlel, kdo ho tu vlastně mohl vytesat a jak to může být dlouho. Kruh působil nějakým podivným způsobem živě až rušivě. Jako by jeho přítomnost sama o sobě potlačila tu nezměrnou krásu letního večera kolem.

Šustot kroků přivolal mužovu pozornost. Dva učni vyšli ze zákrutu útesu a stanuli před ním.

„Dobrý večer, Mistře Fele,“ uklonili se. „Cesta byla dobrá?“

Muž nelibě pokrčil rameny. Neměl nejmenší náladu si s někým povídat. „Nakrmte koně a přineste vše potřebné! Ostatní tady jistě budou každým okamžikem.“

Jeden z učňů odvedl koně a druhý Felovi podal ampulku s šumícím zeleným lektvarem, obloženou placku a čutoru s vodou. Poté vytáhl z koženého vaku těžký zelený krystal a postavil ho doprostřed kamenného kruhu s ornamenty.

Začali se sjíždět, když vyšel měsíc nad obzor. První přijel Ziran, nejvyšší z kruhu. Nelibý výraz v jeho tváři napověděl, že nezjistil nic nového a je stejně znavený, jako Fel. Poté přijeli další tři - Cor, Hale a Polio. Nikdo z nich nepřinesl nic nadějeplného, jen nadávky a klení. Měli toho po těch několika týdnech také plné zuby.

Na posledního Gupa čekali dlouho. Měsíc se přehoupl do druhé poloviny noci, když uslyšeli nahlas volaná sprostá slova ze tmy.

Gupo seskočil z koně a už ve světle měsíce bylo vidět, že jeho plášť je napůl roztrhaný, napůl ohořelý. Černé vlasy, vždy pečlivě učesané, provázela zaschlá krev z čela, ale jeho malátný postoj vypovídal o tom, že mu na tom nezáleží.

„Co se stalo?“ zajímal se Ziran, když se muž svezl na kamenou zem kruhu.

„V podstatě nic,“ odsekl rozčileně Gupo. „Asi si za to můžu dokonce i sám. Byl jsem až v Jině. Samozřejmě jsem tušil, že tamní správa nám nemůže přijít na jméno od té doby, co jsme tam kradli dobytek a hrabali se jím v archivu, ale že to je až tak drsný? Vůbec jsem netušil, že si mého příchodu někdo všiml. Ubytoval jsem se v hostinci a hned první noc mi dala hostinská něco do pití. Vzbudil jsem se nahej v nějaký smrdutý cele a řekli mi, že budu hořet na hranici za všechny ty krádeže. Pravděpodobně nám přišli i něco, co jsme neudělali.“ Gupo se napil vody, zakousl se do placky, jež mu dal jeden z učňů a po chvíli pokračoval dál.

„Natáhli mi roucho, ale nic víc mi nevrátili. Hromadil jsem v sobě energii, ale nebylo jí dost dokud jsem nezačal hořet. Pak sem se konečně utrl z kůlu a nějakým zázrakem utekl. Ještě mi u toho roztrhali plášť.“ Většina mužů se začala smát.

„Jestli mi něco udělalo radost dneska, tak tvoje hloupost,“ plácal se do kolen Ziran. Škodolibost se z něj nepokrytě drala.

„Jste hlupáci,“ osopil se Gupo. „Člověk tady dělá všechno, co je v jeho silách, a takhle se mu to vrátí.“

„Já bych třeba do Jiny už nevkrečil,“ odkašlal si Fel. „Tam byli vysazený proti nám ještě dřív, než jsme se jim začali hrabat v knihovně.“

„Taky, že už tam nevlezu,“ otrásl se Gupo.

Atmosféra se opět uklidnila a na útesu převládlo ticho.

„Myslím, že je nejvyšší čas začít,“ pronesl Ziran tiše a přikázal učňům, aby odvedli koně a přinesli Gupovi nové roucho.

Zasedli po obvodu kruhu do sedu tak, aby uprostřed nich byl nazelenalý krystal. V rukou každého z nich se objevila ampulka s divoce šumící, zelenou tekutinou. Každý se napil z té své. Fel začal i s ostatními ihned dávivě kašlat, jako by polykal jed. Znal ten pocit dobře, ale nedalo se na něj zvyknout. Jediné, co ho přinutilo vydržet, bylo vědomí, že to brzy přejde. Když záchvat přestal, rozhostilo se opět ticho.

Všichni muži pozvedli ruce vzhůru k nebi a Ziran začal cosi křičet v nesrozumitelném jazyce. Jejich dlaně se rozsvítily nazelenalým světlem a v transu pronášeli známá slova několikrát za sebou. „Natri valonoe spediaci!“ Chlad a temnota z jejich úst zahнала veškerou zvěř v širokém okolí do těch nejskrytějších míst.

Zelený krystal před nimi se rozzářil jasným světlem a oni přestali křičet. S Felem se zatočil svět a cítil, jak ho neznámá síla odnáší i s jeho druhy daleko odsud. Jako by jenom oni a kamenný kruh putovali prostorem do jiných částí světa. Opět se mu z toho točila hlava, ale držel oči zešíroka otevřené.

Letěli potmělou krajinou a náhle se jim před očima objevil první obraz. Obrovská dračí hlava se před nimi vypínala a chrílila oheň na všechny strany. Na její neprostupnou kůži narážely šípky z kuší a jen po ní bezmocně sklouzávaly pryč.

V další vizi viděli skupinu chlupatých postav, práskajících bičem. Mezi nimi byli viditelně lidé spoutaní v řetězech. Poté se v rukách těch postav objevily zbraně a postavy kamsi odběhly.

Muži v kruhu proletěli prostorem a Fel spatřil opět ten obličej. Ano, už si opět byl schopen vybavit, jak ten chlapec vypadá. Viděli ho v takové velikosti, že byli schopni rozeznat každou pihu, každou rýhu, každou linii jeho obličeje. V jeho očích byla směs touhy, strachu a utrpení tak silná, že na ni nebylo možno jen tak zapomenout.

V dalším obraze stál tento mladík uprostřed lesa, svíral meč v rukou a kolem něj stáli tři ozbrojení kostlivci. To se

rozplynulo a následovala šedá, neproniknutelná mlha. I když se to na první okamžik nezdálo, Fel si byl jist, že se také jedná o obraz.

V tom dalším obraze letěli nad horami ve výšce jako ptáci. Fel ty hory dobře znal, ale netušil, co by se v nich kdy mohlo udát. Obraz se stočil na sever, blížil se k nim velký temný mrak. Tak hrozivou oblohu dosud muž ve skutečném světě neviděl.

Letěli nad zemí směrem k severu. Černý mrak se roztáhl daleko na jih a oni se zastavili až těsně u skřetí hranice. Fel ji sice neznal, ale z vyprávění si domyslel, že to je ona. Dřevěné vysoké palisády a před nimi na kopích napíchané lidské hlavy lidí, kteří se odvážili skřetí hranici překročit ať už úmyslně či z neopatrnosti. Ne všude totiž dřevěná palisáda vydržela nápor času.

Ve světle zapadajícího slunce u ní stála postava s mečem a štítem. Obraz se přiblížil a Fel poznal mladíka z předchozích obrazů. Mladík hleděl přímo na ně. Přes obličej se mu táhla hluboká jizva a jeho odhodlání a touha zabít byly děsivé. Jako by je vyzýval, ať si pro něj přijdou, jestli si troufnou.

Vše se rozplynulo a po několika okamžicích se ocitli opět na kamenném útesu.

Měsíc se mezitím o něco posunul a přišel chladný noční vánek. Ziran prudce vstal a začal přecházet kolem kruhu. Tíše si něco mumlal a bylo jasné, že se snaží utříbit si to, co právě viděl. Ostatní jen tíše seděli a také přemýšleli.

„Myslím, že to je velice zřejmé, jaký objev jsme dnes v noci učinili. Ještě se nám nestalo, že by byl člověk spojen s místem až nyní. Ten, koho hledáme, je u skřetí hranice a tam se musíme vydat!“

„Nemůžeš věřit úplně všemu, co tam vidíš, Zirane,“ pronesl tíše Fel. „Skřetí hranice je nebezpečná, proč by měl být zrovna tam? Najezdili jsme už stovky mil a nic, a jet až tak daleko na sever kvůli jednomu jedinému obrazu? Už několikrát jsme

viděli více než deset let staré události. Dnes opět. Ve zříceninách Korusu už dávno žádní draci nejsou, skřeti neotročí a válka už je také dávno pryč. Možná ten kluk ani nežije," z Fela mluvila ta všudypřítomná a ubíjející únava.

„Možná jsme viděli dračí zánik a válku už několikrát, Fele," promluvil klidný hlas Cora. „ale ten chlapec je k vidění přece jen pár týdnů. A ten obličej? Nikdy jsem neviděl tak jasný a přesný obraz. Obličejové jsou přece pokaždé rozmazané. Nemohu si vzít na svědomí, že kvůli naší nedůslednosti dospějeme k záhubě! Ten risk za to stojí, i když je skřetí hranice nebezpečná."

„Pokud se o to alespoň nepokusíme, může být s námi konec," pokýval Ziran souhlasně hlavou. „Pokud jsme tomu obětovali už tolik času, jedna cesta mi přijde vůči tomu nicotná."

„Každý týden to byla jedna cesta," namítl Fel vyčerpaně. „A pak další a další. Jak můžeš vědět, že se to samé nestane znovu?"

„Měl by si mít větší důvěru v naše vize, Fele," přidal se Polio. „Je to v podstatě jediné mocné, co nám zanechali naši předchůdci a víš sám dobře, že nás to mnohokrát zachránilo." Fel by i rád dal mužům za pravdu, ale neměl na to sílu. Jeho tělo zkrátka a dobře řeklo ne.

„Navrhuji tedy v rámci nejvyššího kruhu tady a teď jednoznačné rozhodnutí. Kdo je pro cestu na sever?" Všichni kromě Fela zvedli ruce. „Pak tedy okamžitě započneme přípravy a pojedeme v tom nejsilnějším složení. Vyrazíme za svítání!"

Skupina se pomalu zvedla a muži jeden po druhém zmizeli ve tmě. Na útesech nastal klid a šumění moře navodilo poklidnou noční atmosféru.